

РЕШЕНИЕ

№ 6694

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4454** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], представлявано от А. Е. Г. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП № 23-4332-001701/11.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция".

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед по подробни съображения изложени в нея, като се поддържа, че същата е издадена в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че лицето, управлявало т.а. притежава СУМПС, издадено от Великобритания и неговата правоспособност не е изключена, поради факта, че удостоверителният документ не е подменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч..

Ответникът - Полицейски инспектор при СДВР, отдел "Пътна полиция", не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София - град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателя „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД в настоящото

производство със Заповед № 23-4332-001701/11.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" е приложена Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, в качеството му на собственик на товарен автомобил „Форд Транзит 350“ с рег. [рег.номер на МПС] , за това, че на 03.04.2023 г., около 14:40 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], водачът А. М. Т., управлява посоченото МПС без да притежава свидетелство за управление на МПС, валидно за територията на Р България: управлява с чуждестранно свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Р България. Посочено е, че водачът е нарушил чл. 162, ал. 1 ЗДвП. За нарушението му е бил съставен АУАН Серия ГА № 530750/03.04.2023 г.

Със заповедта е прекратена регистрацията на управлявания лек автомобил за срок от 6 месеца и са отнети Свидетелство за регистрация на МПС № [ЕИК] и 2бр. регистрационни табели с номер СА 5065 МВ.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е подадена / оспореният акт е връчен на 27.04.2023г., жалбата до АССГ е подадена на 04.05.2023г./ в срок и е допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 25/ г. на Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП следните структури на МВР: "Национална полиция", ГД "Гранична полиция" - в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.126/ Директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от Отдел "Пътна полиция" при СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Видно от Заповед № 5Вз-8640/28.11.2019 г. инспектор М. Ц. М. е преназначен на длъжност полицейски инспектор Пета степен в 01 група "Административно-наказателна дейност" в 03 сектор "Административно обслужване" към отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. След като установи, че заповедта е издадена от компетентен орган, съдът намира, че същата е издадена в предписаната от закона форма с необходимото съдържание. Съдът намира, че в словесното описание на нарушението не са посочени всички

съставомерни признаци на нарушението, а именно - липсват данни, от които да се установи, че жалбоподателят действително е пребивавал на територията на страната повече от 3 месеца. В случая това обстоятелство не представлява съществено процесуално нарушение и не ограничава правата на адресата на заповедта, тъй като по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, съдебната практика е постоянна и започва с ТР 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед е цитиран съставения АУАН Серия GA № 530750/03.04.2023г./л. 15/, в който изрично е посочено, че при извършена проверка през ОДЧ-99 за справка през граничен контрол, е било установено, че водача от 05.12.2022г. до 05.04.2023г. / след констатиране на нарушението/ не е напуснал Република България. Изложените в АУАН мотиви стават мотиви на самата заповед, поради което изискването за форма следва да се приеме за спазено.

С оглед изложеното дотук, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването /, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед или които да обусловят нейната отмяна на формално основание. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визиран в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС, като е налице съответствие между словесното описание на нарушението, дадената му правна квалификация и основанието за издаване на заповедта.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото не е спорно, че на 03.04.2023 г. около 14.40ч. часа в [населено място], жалбоподателят е предоставил за управление посоченото по-горе МПС, като при извършена проверка шофьорът А. Т. е представил чуждестранно национално свидетелство за управление. Съгласно чл. 162, ал. 1 ЗДвП българските

граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая жалбоподателят е управлявал МПС със СУМПС издадено от Великобритания. Тези констатации са оспорени в хода на настоящото производство и са ангажирани доказателства, посредством които да се установи, че този срок не е бил изтекъл към момента на проверката. Приложеното по делото писмено изявление /в превод/, че на 28.01.2023г. лицето А. Б. е била посетена от А. Т. в жилището ѝ в [населено място], Гърция доколкото представлява частен документ е негодно да опровергае официалните данни за напускане на лицето на територията на Р България през някои от ГКППТ-та. По отношение на автора на изявлението, то в същото не се съдържат каквито и да било установъчни данни за него, поради което не може да се установи дали посоченото лице съществува, нито от кого изхожда това изявление, т.е. достоверността на същото е силно компрометирана.

По отношение срокът на пребиваване съдът съобрази отразеното в АУАН обстоятелство, че за периода от 05.12.2022г. до 05.04.2023г. лицето е пребивавало на територията на страната и не я е напускало.

В случаите на чл. 162, ал. 1 ЗДвП следва да са налице изискванията за валидност на чуждестранното СУМПС, посочени в чл. 161, т. 1-5 ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: т. 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; т. 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; т. 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; т. 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата и т. 5 свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, на която се е позовавал органа е приложима във връзка с разпоредбата на чл. 161 ЗДвП, уреждаща кога едно СУМПС, издадено в друга държава е валидно на територията на Р. България. Следователно основният спорен момент в настоящото производство е относно валидността на СУМПС, издадено от Великобритания на територията на България. По делото не е спорно, че при проверката Т. е представил само СУМПС, издадено от друга страна (трета страна за ЕС). Тъй като жалбоподателят е и с българско гражданство, по отношение на него важи правилото по чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Неприложими са и правилата, съгласно които в рамките на преходния период (След Брекзит) свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от О. Кралство, се признава за СУМПС, издадено от държава членка на ЕС и лицата, притежаващи такова, могат да го ползват, до датата му валидност или до края на преходния период, в зависимост от това коя от двете дати настъпи най-напред. Тези условия, посочени в сайта на Министерството на външните работи важат за граждани на О. кралство, докато по отношение на

жалбоподателя, важат правилата за български гражданин.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е съобразена разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП и че лицето Т. е притежавал СУМПС, издадено от държава, страна по В. конвенция за движението по пътищата. Съгласно чл. 161, т. 1 от ЗДвП, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Свидетелството за правоуправление на водача Т., представено при проверката, е издадено от държава, подписала Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 8.11.1968 г., включително поправките към Конвенцията, влезли в сила на 03.09.1993 г., по която страна е и Република България. Съгласно разпоредбата на чл. 41, т. 2, б. "б" от Конвенцията договарящите се страни ще признаят всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция, а съгласно чл. 41, т. 2, б. "с" или всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 7 на настоящата Конвенция. В т. 3 на чл. 41 от Конвенцията пък са посочени ограничения, при които може да не бъдат признати такива свидетелства за правоуправления, а именно: когато валидността на свидетелството е обусловена от изискване за притежаване от водача на някои приспособления или изискваща някои преустройства на превозното средство с оглед инвалидността на водача, свидетелството за управление ще бъде признато за валидно само ако тези условия са изпълнени; б) Договарящите страни могат да откажат да признаят валидността на тяхна територия на всяко свидетелство за управление, чийто собственик не е навършил 18 години; с) Договарящите страни могат да откажат да признаят валидността на тяхна територия на автомобили или композиция от превозни средства от категория С, D и Е, указани в приложения 6 и 7 от настоящата Конвенция, на всяко свидетелство за управление, чийто водач не е навършил 21 години. 7.

В Конвенцията е предвидено и , че положенията в посочения член не задължават Договарящите страни:

а) да признаят валидността на националните и международните свидетелства за управление, издадени на територията на друга Договаряща страна на лица, чието постоянно местожителство е било в тази страна в момента на издаването на свидетелството, или чието постоянно местожителство е било сменено на тази територия след издаването на свидетелството;

б) да признаят валидността на цитираните по-горе свидетелства, издадени на водачи, чието постоянно местожителство в момента на издаването им не е било на територията, където е било издадено свидетелството, или е било сменено на друга територия след издаването на свидетелството.

Съобразно чл. 162, ал. 1 от ЗДвП обаче, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на

Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Т.е. с тази норма се ограничава времевия период на управление на МПС от български гражданин на територията на РБ в хипотеза на "чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария". Пряка последица от изтичането на тримесечния срок е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. В случаите на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП следва да са налице изискванията за валидност на чуждестранното СУМПС, посочени в чл. 161, т. 1-5 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, на която се е позовавал органа установил нарушението е приложима във връзка с разпоредбата на чл. 161 от ЗДвП, уреждаща кога едно СУМПС, издадено в друга държава е валидно на територията на Република България. И тъй като водачът е и с българско гражданство, по отношение на него важи правилото по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

Управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП - с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В обобщение съдът намира, че е налице фактическият състав, при който органите на Отдел "ПП", в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 62-ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба от „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД , ЕИК[ЕИК], представлявано от А. Е. Г. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП № 23-4332-001701/11.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция".

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

